

ŚW. JACEK INFO

Modlitwa | Społeczność | Informacje

Jutrznia

Liturgia godzin (łac. Liturgia Horarum), zwana popularnie brewiarzem, jest modlitwą, która przedłuża celebrację tajemnicy obecności Chrystusa w Eucharystii. Kształtuje ona dzień chrześcijański, nadając mu rytm i równowagę między zaangażowaniem zewnętrznym, a wejściem w obecność Bożą razem z całym Kościołem.

Do Liturgii Godzin należą:

Godzina czytań. Jest to odpowiednik dawnych nocturnów, modlitwy nocnej. Obecnie odmawiana jest o dowolnej porze dnia.

Jutrznia. Modlitwa poranna, kiedyś zwana matutini albo laudes.

Godziny w ciągu dnia: tertia, sexta i nona, inaczej: przedpołudniowa, południowa, popołudniowa (w praktyce, z wyjątkiem zakonów kontemplacyjnych, odmawia się tylko jedną z nich)

Nieszpory. Modlitwa wieczorna, będąca dziękczynieniem za kończący się dzień.

Kompleta. Modlitwa odmawiana bezpośrednio przed snem.

Jutrznia uświęca poranne godziny dnia. Odprawiana o brzasku stanowi wspomnienie zmartwychwstania Chrystusa. Dlatego zalecane jest jej odmawianie nie tylko osobom do tego zobowiązanym, ale również świeckim.

Jutrznię rozpoczyna się Wezwaniem lub wersetem wypowiedzianym przez przewodniczącego modlitwie (o ile taki jest): *Boże, wejrzyj ku wspomnieniu memu*, podczas którego należy się przeżegnać, oraz odpowiedzi pozostałych uczestników modlitwy: *Panie, pośpiesz ku ratunkowi memu*. Następnie wspólnie odmawia się aklamację *Chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu. Jak była na początku, teraz i zawsze, i na wieki wieków. Amen.*, dodając poza okresem Wielkiego Postu również *Alleluja*. Podczas tej części Jutrzni zachowuje się postawę stojącą.

Następnie odmawiany jest odpowiedni hymn, nadający modlitwie charakter wspólnotowy. Można go recytować lub śpiewać. W trakcie tych czynności zachowuje się postawę stojącą.

Po hymnie następuje psalmodia. Składa się ona z jednego psalmu odpowiadającego godzinie porannej, pieśni ze Starego Testamentu i drugiego psalmu pochwalnego.

Odpowiedzią na słowo Boże jest chwila milczenia oraz śpiewane lub recytowane responsorium krótkie, które jednak można opuścić. Po nim następuje uroczysta pieśń Zachariasza (*Błogosławiony Pan Bóg Izraela*) z jej antyfoną. Podczas jej odmawiania, aż do końca Jutrzni, zachowuje się postawę stojącą. Ponadto na początku tej pieśni czyni się znak krzyża świętego. Na zakończenie pieśni dodaje się werset *Chwała Ojcu...*

Kolejnym elementem Jutrzni są prośby, poświęcające Panu dzień i jego prace. Sposób ich odmawiania może być różny: może je recytować celebrans, mogą być również recytowane na przemian przez chór. Po nich odmawia się Modlitwę Pańską *Ojcze nasz*, którą można poprzedzić krótkim wprowadzeniem. Po niej następuje bezpośrednio modlitwa końcowa, nie poprzedzana wezwaniem *Módlmy się*. Jeśli modlitwie przewodniczy kapłan lub diakon, udziela następnie błogosławieństwa (można wybrać również jedną z innych formuł błogosławieństwa). Jeśli wierni mają się rozejść, dodaje się wezwanie *Idźcie w pokoju Chrystusa*, na które wierni odpowiadają *Bogu niech będą dzięki*.

W razie nieobecności kapłana lub diakona i w oficjum odmawianym prywatnie Jutrznię kończy się słowami: *Niech nas Bóg błogosławi, broni od wszelkiego zła i doprowadzi do życia wiecznego. Amen.*

Msze św. w lipcu: pon., śr., pt., sob. - g. 18.00, wt, czw - g. 8.00, ndz. - g. 8.00, 10.00, 12.00 i 19.30

Redakcja: Marta i Krzysztof Oziembałowicz wraz z księdzem Proboszczem; kontakt: swjacek.info@gmail.com

Informacje

Chrzest święty w czerwcu przyjęli:

- Gabriela Stawowiak,
- Paulina Hanna Grzeszczak,
- Mieszko Piotr Smoliński,
- Jakub Roman Jóźwiak.

Życzymy Im, aby wzrastali w łasce u Boga i u ludzi, a Rodzicom, niech Maryja, Królowa Rodzin wyprasza wiele radości i cierpliwości w wychowaniu w wierze i mądrości Bożej.

Sakrament małżeństwa przyjęli Sylwia Zaguła i Marcin Głodzik.

Nowożeńcom życzymy, aby celebrowali ten sakrament przez całe swoje życie i w ten sposób ubogacali siebie nawzajem i założoną przez siebie rodzinę.

Sakrament bierzmowania przyjęło 10 osób z rąk ks. infułata Bronisława Fidelusa. Uroczystość odbyła się 21 czerwca.

Procesja w Uroczystość Bożego Ciała

(fot. własna)

Patron miesiąca - święta Anna

O św. Annie, matce Maryi i babci Jezusa Chrystusa, nie znajdziemy żadnych informacji w księgach Pisma Świętego. Ewangelie milczą na jej temat.

Mówią o niej natomiast pisma apokryficzne, pochodzące z początków chrześcijaństwa.

Apokryfy nie należą do ksiąg natchnionych, ale w swojej treści, oprócz opisów legendarnych i baśniowych, zawierają informacje prawdziwe, przekazywane przez Tradycję Kościoła. Najwięcej wiadomości o św. Annie znajdziemy w Protoewangelii Jakuba i Ewangelii Pseudo-Mateusza.

Protoewangelia Jakuba (dzieło z II wieku chrześcijaństwa)

Rozdział 4

I oto Anioł Pański stanął i rzekł: "Anno, Anno. Wysłuchał Pan Bóg modlitwę twoją. Poczniesz i porodisz, a potomstwo twoje będzie przepowiadane po całej ziemi". Rzekła Anna: "Na Boga żywego, czy zrodzę chłopca, czy dziewczynkę, zawiodę ją w darze Panu, Bogu mojemu, i dziecko to będzie Mu służyło po wszystkie dni swego żywota".

Gdy Joachim przebywał na pustyni, anioł Pański zstąpił do niego i powiedział: "Joachimie, wysłuchał Pan Bóg twoją modlitwę. Zstąp stąd! Oto bowiem żona twoja Anna poczęła w swoim łonie". I natychmiast opuścił pustynię Joachim, i zawołał pasterzy (...)

I oto przyszedł Joachim ze swymi stadami. I stanęła Anna koło bramy, i ujrzała Joachima wchodzącego ze swymi stadami, i natychmiast wybiegła, i rzuciła mu się na szyję, i rzekła:

"Teraz wiem, że Pan Bóg wielce mi pobłogosławił:

Oto ja wdowa - już nie jestem wdową,

Oto ja bezdzietna - poczęłam w łonie".

I spoczął Joachim pierwszy dzień w swym domu.

Rozdział 7:

Upływały dziewczęce miesiące. Gdy dziecię osiągnęło wiek dwu lat, rzekł Joachim: "Zaprowadzimy ją do świątyni Pana dla wypełnienia przyrzeczenia, które złożyliśmy, by snadź Pan wszechwładny nie zesłał na nas kary i nasza ofiara nie została odrzucona". I rzekła Anna: "Poczekajmy, aż będzie miała trzy lata, by nie szukała ojca i matki". I rzekł Joachim: "Poczekajmy". W końcu dziecię osiągnęło wiek trzech lat, i rzekł Joachim: "Zawołajmy córki Hebrajczyków, które są bez zmy, i niech każda z nich weźmie kaganek; niech kaganki będą zapalone, by nie zwróciła się wstecz, i serce jej nie zostało uwięzione daleko od świątyni Pańskiej". I uczyniły tak, aż doszły do świątyni Pańskiej. I przyjął je kapłan, i ucałowawszy pobłogosławił ją i rzekł: "Pan Bóg wywyższy twe imię pośród wszystkich narodów. Na tobie w dniach ostatecznych ukaże Pan zbawienie synom Izraela".

Anna i Joachim

Według starego podania św. Anna urodziła się w Judei, gdzie w Betlejem był jej rodzinny dom. Jej rodzice - Natan i Maria byli potomkami królewskiego rodu Dawida. Nie posiadali ziemskich dóbr, lecz bogaci byli w cnoty i dobre uczynki.

Anna otrzymała od swoich rodziców staranne wychowanie, pogłębione przez służbę w świątyni jerozolimskiej. Swojego męża Joachima poślubiła gdy miała 24 lata. Joachim także pochodził z pokolenia Dawidowego. Wychowywał się w zamożnej i znakomitej rodzinie w Nazarecie. Joachim i Anna uważali swoje małżeństwo jako związek święty, przez Boga złączony.

Anna była wzorem i przykładem życia dla wszystkich małżonek. Choć byli małżonkami szczęśliwymi, Pan Bóg ciężko doświadczył ich brakiem potomstwa. Przez dwadzieścia lat małżeństwa nie doczekali się ani synów, ani córek. W kulturze żydowskiej brak dziecka był uważany za hańbę i karę Bożą.

Pewnego dnia Anna udała się do ogrodu, by tam opłakiwać swoje życie. Kiedy wzniosła oczy do nieba i zobaczyła gniazdo wróbli na drzewie laurowym, wypowiedziała błagalną modlitwę do Boga: "Panie, Boże wszechmogący, który obdarzyłeś potomstwem wszystkie stworzenia, zwierzęta dzikie i domowe, gady, ryby, ptaki i wszystko to cieszy się ze swego potomstwa, dlaczego mnie jedną odsunąłeś od daru twojej łaskawości? Ty wiesz, Panie, że od początku małżeństwa złożyłam ślub, iż jeżeli dasz mi syna lub córkę ofiaruję je tobie w twym świętym przybytku". Wtedy ukazał się Anioł, który zapowiedział narodzenie dziecka.

Małżonkowie ogromnie ucieszyli się tą radosną nowiną. W 45 roku życia Anny, dnia 8 września urodziła się dziewczynka, której zgodnie ze zwyczajem żydowskim w piętnastym dniu nadano imię. Gdy Maryja podrosła, Anna wypełniła ślubowanie. Udała się z mężem Joachimem i córką Maryją do Jerozolimy, wprowadzili córkę do świątyni i poświęcili ją na służbę Boga. Maryja służąc w świątyni wzrastała w łasce i miłości Bożej. Maryja wyrosła w świątyni i pozostała tam aż do dwunastego roku życia, prześcigając wszystkie inne dziewczęta swoją pobożnością, znajomością Boskiego prawa, w pokorze, w czystości i w każdej cnocie.

W czternastym roku życia została poślubiona Józefowi. Według niektórych przekazów legendarnych, krótko potem zmarł Joachim. Anna zaś żyła z Maryją i Józefem w Nazarecie i dożyła 80 lat życia.

Gdy zbliżał się kres jej życia, Jezus, Maryja i Józef nie odstępowali od jej łoża. Gdy przyszła godzina śmierci pożegnała się z najbliższymi, poleciła Bogu ducha swego i zasnęła w Panu przy błogosławieństwie Jezusa i przy modlitwie Maryi i Józefa. Ciało jej pochowano blisko ciała św. Joachima w Dolinie Jozafata.

Imię Anna (hebr. hanna znaczy "łaska"), jest jednym z najpopularniejszych imion w Polsce. Św. Anna jest patronką matek, kobiet rodzących, wdów, żeglarzy, ubogich oraz szkół chrześcijańskich.

Kult świętej Anny w Polsce

Polska chlubi się wieloma sanktuariami św. Anny: na Górze św. Anny w pobliżu Brzegu Głogowskiego, w Jordanowie, w Selnikach, w Grębocicach, w Stoczku koło Lidzbarka Warmińskiego, w Kamiance. Największej jednak czci św. Anna doznaje w Przyborowie koło Częstochowy i na Górze Św. Anny koło Opola. Sanktuarium opolskie należy do najsłynniejszych w świecie - tak dalece, że figura św. Anny doczekała się uroczystej koronacji papieskimi koronami 14 września 1910 r. Sanktuarium to odwiedził św. Jan Paweł II 21 czerwca 1983 roku podczas swej drugiej pielgrzymki do Polski. Cudowna figura św. Anny wykonana jest z drzewa bukowego i liczy 66 cm wysokości. Przedstawia ona św. Annę piastującą dwoje dzieci: Maryję, której była matką, i Pana Jezusa, dla którego była babką (św. Anna Samotrzecia). Wszystkie trzy figury są koronowane. Początkowo była tylko jedna postać św. Anny (wiek XV). Potem dodano postaci Maryi i Jezusa (wiek XVII), umieszczając je przy głowie św. Anny.

Obchód liturgiczny ku czci rodziców Maryi pojawił się najpierw na Wschodzie. Wprowadził go w 710 r. cesarz Justynian II pod tytułem *Poczęcie św. Anny*. Wspomnienie obchodzono w różnych dniach, łącznie (św. Joachima i św. Anny) lub oddzielnie. Na Zachodzie wprowadzono je późno. W Neapolu jest znane w wieku X. Papież Urban VI bullą *Splendor aeternae gloriae* z 21 czerwca 1378 r. zezwolił na obchodzenie tego święta w Anglii. Juliusz II w 1522 r. rozszerzył je na cały Kościół i wyznaczył na 20 marca. Paweł V zniósł jednak to święto w 1568 r., opierając swoją decyzję na tym, że o rodzicach Maryi z ksiąg Pisma świętego nic nie wiemy. Przeważała jednak opinia, że należy im się szczególna cześć. Dlatego w roku 1584 Grzegorz XIII ponownie przywrócił święto Joachima i Anny. Z tej okazji wyznaczył jako dzień pamięci 26 lipca. Papież św. Pius X w 1911 roku wprowadził osobno święto św. Joachima, wyznaczając dzień jego pamięci na 16 sierpnia. Św. Anna miała nadal swoje święto dnia 26 lipca. Reforma liturgiczna z roku 1969 połączyła na nowo imiona obojga pod datą 26 lipca.

Święta Anna w ikonografii

Święta ukazywana jest w scenach z apokryfów oraz obrazujących życie Maryi. Przedstawiana jako starsza kobieta z welonem na głowie. Ulubionym tematem jest św. Anna ucząca czytać Maryję. Niektóre jej atrybuty: palec na ustach, księga, lilia.

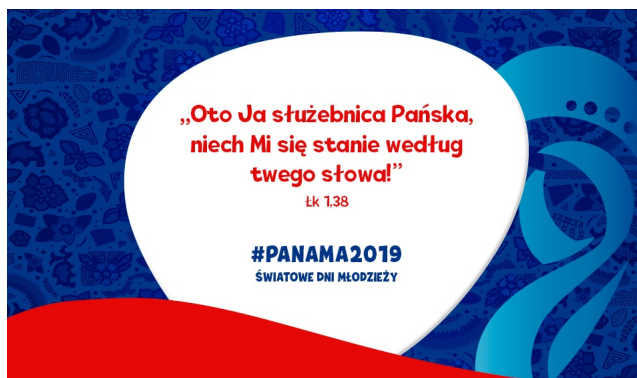
Modlitwa

Z inicjatywy Krajowego Biura Organizacyjnego ŚDM, każdego 22 dnia miesiąca młodzi w całej Polsce łączą się z Panamczykami w modlitwie o dobre przygotowania i przeżycie przygotowywanego spotkania młodych.

Na termin wspólnej modlitwy został wybrany dzień poprzedzający mszę św. na otwarcie ŚDM, która zostanie odprawiona 22 stycznia 2019 r., inaugurując Wydarzenia Centralne ŚDM w Panamie.

34. ŚDM Panama 2019 odbędą się w dniach 22-29 stycznia 2019 r. pod hasłem „Oto Ja służebnica Pańska, niech Mi się stanie według twego słowa” (Łk 1,38).

Więcej o inicjatywie można dowiedzieć się ze stron internetowych KAI/episkopat.pl; www.kierunekpanama.pl; www.krakow2016.com

OFICJALNA MODLITWA ŚDM PANAMA 2019

Ojcze miłosierny, Ty nas wzywasz, abyśmy traktowali nasze życie jako drogę zbawienia: pomóż nam patrzeć na przeszłość z wdzięcznością, przeżywać naszą teraźniejszość z odwagą i budować naszą przyszłość z nadzieją.

Panie Jezu, Przyjacielu i Bracie, dziękujemy, że patrzysz na nas z miłością. Spraw, abyśmy słyszeli Twój głos, który rozbrzmiewa w sercu każdego z mocą i światłem Ducha Świętego.

Daj nam łaskę bycia Kościołem w drodze, głoszącym z żywą wiarą i młodym obliczem radość Ewangelii; Kościołem, który pracuje nad budową społeczeństwa bardziej sprawiedliwego i braterskiego, jakiego wszyscy pragniemy.

Prosimy Cię za Papieża, za biskupów i wszystkich, którzy wezmą udział w najbliższych Światowych Dniach Młodzieży w Panamie, a także za wszystkich, którzy się przygotowują, aby ich przyjąć.

Matko Boża, Patronko Panamy, spraw, abyśmy modlili się i żyli z tą samą hojnością, co Ty: „Oto ja służebnica Pańska, niech mi się stanie według słowa twego” (Łk 1, 38).

Amen.

Owoce pracy duszpasterskiej roku 2016/2017

Domowy Kościół

3 czerwca siedem rodzin zakończyło etap Ewangelizacji w powstającym Kręgu Domowego Kościoła w naszej parafii. Podczas Eucharystii małżonkowie wraz z dziećmi przyjęli Jezusa jako swojego Pana i Zbawiciela. Od września Krąg rozpocznie tzw. pilotaż. Wszystkich małżonków, którzy chcieliby dołączyć do Kręgu Domowego Kościoła, zapraszamy na spotkanie we wrześniu. Jedynym warunkiem uczestnictwa w Kręgu jest zawarcie sakramentalnego związku małżeńskiego. Przeszkodą ani problemem nie są różnice wiekowe bądź staż małżeński. Więcej informacji można uzyskać u księdza Proboszcza lub pisząc na adres naszej gazetki. Zapraszamy!

Pielgrzymka Rodzin Dzieci Pierwszokomunijnych

10 czerwca dzieci pierwszokomunijne wraz ze swoimi rodzicami, rodzeństwem i księdzem Maciejem udały się na pielgrzymkę do Pocysterskiego Zespołu Klasztorno-Pałacowego w Rudach w diecezji opolskiej. Leżący na Europejskim Szlaku Cysterskim - Pocysterski Zespół Klasztorno - Pałacowy w Rudach, nie tak dawno będący również siedzibą książęcą, jest jednym z najcenniejszych architektonicznych zabytków Górnego Śląska, a przez to chlubą i wizytówką całego województwa śląskiego. Przeszło 700-letni, obiekt stanowi cenne dziedzictwo kulturowe. Zniszczony w wyniku działań wojennych w ostatnich dniach II Wojny Światowej, doczekał się możliwości przywrócenia dawnej świetności, a tym samym odzyskania pierwotnych funkcji ośrodka duchowego, artystycznego i edukacyjnego.

Dzieci zostały oprowadzone po pięknie wyremontowanym klasztorze przez

wyjątkowego przewodnika - diakona stałego (więcej o diakonacie stałym w artykule poniżej), który opowiedział dzieciom historię Klasztoru i obecności Cystersów na tamtych ziemiach. Dzieci i rodzice wzięli udział we Mszy świętej przed wizerunkiem Matki Bożej Pokornej, a także miały okazję przejechać się kolejką wąskotorową do stacji Paproć. Pomimo kapryśnej pogody, wszyscy wrócili bardzo zadowoleni i zintegrowani. Dziękujemy księdzu Maciejowi za wybranie tak wyjątkowego miejsca na pielgrzymkę!

Ministranci

W minionym roku szkolnym w zbiórkach formacyjnych ministrantów uczestniczyło 4 chłopców, którzy przygotowywali się do pełnienia posługi ministranta.

W tym czasie przyszli ministranci nie zakładali jeszcze komży ani żadnej innej szaty liturgicznej. Na zbiórkach uczyli się podstaw służenia oraz poznawali modlitwy ministranckie. Pogłębiali też swoją wiedzę o roku liturgicznym, używanych szatach i naczyniach liturgicznych.

Kurs Alfa

Dnia 22 czerwca zakończył się I Kurs Alpha. Początkowo skierowany był on do parafian, jednakże ze względu na duże zainteresowanie ze strony osób z innych parafii (także podkrakowskich) i nie możliwość ich uczestnictwa w innych organizowanych w tym samym czasie Kursach, podjęto decyzję o wystartowaniu w takim a nie innym składzie.

W ten oto sposób w Kursie Alpha w parafii św. Jacka wzięło udział ostatecznie 9 uczestników. Nad zorganizowaniem grup, kuchni, sali, wsparcia modlitewnego czuwało 11 osób.

Sam Kurs Alpha był cyklem 10 spotkań. Każde z nich wyglądało podobnie: kolacja, wykład i dyskusja w mniejszych grupach, w przyjaznej atmosferze, na tematy wiary. Całość połączona była z wyjazdem weekendowym na Śnieżnicę w trakcie którego uczestnicy mieli okazję wspólnie spędzić więcej czasu oraz poznać bliżej uczestników Kursu Alpha organizowanego w tym samym czasie przy Bazylice Franciszkanów w Krakowie. Był to czas wspólnego przeżywania, poznawania i dzielenia się działaniem Boga w ich życiu.

Uroczysta kolacja mająca miejsce w Parafii św. Jacka była zwieńczeniem Kursu Alpha u Jacka oraz podsumowaniem działania Boga w naszym życiu przez okres blisko 3 miesięcy, a nawet dłuższy.

To niesamowicie: "jak wielkie rzeczy przygotował Bóg tym, którzy Go miłują". [1 Kor 2,9]

„Byłam uczestniczką kilku Kursów Alpha. Z czasem zajęłam się pomocą w jego organizacji. Dla mnie działanie Boga w moim życiu było czymś naturalnym i oczywistym. Uczestniczyłam w Kursach, gdyż widziałam dobre owoce w życiu poznanych przeze mnie osób. Nigdy nie czułam się na siłach, aby koordynować Kurs i właśnie w trakcie jego trwania - Kursu Alpha u Jacka doświadczyłam ogromnej mocy Bożej w moim życiu. Bóg przemienił moje serce i patrzenie na otaczający mnie świat, rozpałił moje serce do większego miłowania Jego i bliźnich, a także spełnił pragnienia mego serca, o których nie śmiałam już nawet śnić. Dał mi miłość i obdarzył pokojem. Na dodatek uleczył największą ranę mego serca spowodowaną chorobą i trwaniem w zakłamaniu. Dopiero po czasie odkryłam, że „dorzucił” do tego odwagę do składania świadectwa i mówienia o Jego dziełach w coraz to większej wolności. Na spełnienie tego pragnienia czekałam blisko dwanaście lat. Odkryłam też, że zdecydowanie warto znosić wszelkie przeciwności, gdyż może się przez to objawić większa chwała Boża”.

Joanna Miklas

Diakonat stały

50 lat temu papież Paweł VI przywrócił w Kościele rzymskokatolickim po tysiącu latach posługę diakonatu stałego. Uczynił to ogłaszając 18 czerwca 1967 r. mottu proprio „Sacrum diaconatus ordinem” z ogólnymi normami przywrócenia tego kościelnego urzędu. Do tego czasu święcenia diakonatu otrzymywali jedynie bezzenni mężczyźni, kandydaci do stanu kapłańskiego. Diakon stały może odprawiać nabożeństwa, błogosławić śluby, prowadzić pogrzeby, udzielać Komunii i głosić kazania. W odróżnieniu od kapłana nie może jednak sprawować Eucharystii, spowiadać i udzielać sakramentu namaszczenia chorych.

W ciągu trzyletniego okresu przygotowawczego kandydaci na diakonów stałych pogłębiają swoją duchowość, uczą się sprawowania liturgii, głoszenia kazań i śpiewu kościelnego. Podczas święceń diakonatu, których udziela im biskup przez nałożenie rąk na ich głowy, ślubują posłuszeństwo ordynariuszowi swojej diecezji i jego następcom. Zobowiązani są również, tak jak inne osoby duchowne, do codziennego odmawiania modlitwy brewiarzowej.

Pierwszych pięciu żonatych mężczyzn wyświęcono na diakonów w 1968 r. w katedrze w Kolonii. Diakonat stały jest dziś integralną częścią Kościołów katolickich wszystkich kontynentów i odgrywa w nich znaczącą rolę, szczególnie w Ameryce Północnej i Europie Zachodniej. Obecnie na świecie posługuje około 45 255 stałych diakonów w 129 krajach.

W Europie Środkowo-Wschodniej, w tym także w Polsce, posługa diakona stałego była jednak do niedawna prawie nieznaną. Wprowadzili ją polscy biskupi 20 czerwca 2001 r. podczas 313. zebrania plenarnego Konferencji Episkopatu Polski w Łowiczu. Obecnie w strukturach diecezjalnych w Polsce posługuje 26 diakonów stałych.

Jak zostać diakonem stałym?

O przystąpieniu do diakonatu stałego decydują normy Kodeksu Prawa Kanonicznego i wytyczne krajowych konferencji biskupich. Warunkami wstępnymi przystąpienia do diakonatu stałego są odpowiednie kwalifikacje duchowe i fizyczne, m.in. zdrowie fizyczne i psychiczne, głęboka religijność, łatwość nawiązywania kontaktów międzyludzkich, zaangażowanie w prace charytatywne. Według prawa kanonicznego kandydat do diakonatu stałego – mężczyzna nieżonaty i zobowiązujący się do celibatu – może przystąpić do święceń po ukończeniu 25. roku życia. Kandydat związany małżeństwem musi mieć ukończonych 35 lat i posiadać pisemną zgodę żony. Episkopaty danego kraju mogą wydać zarządzenie o podwyższeniu wieku kandydatów do diakonatu (KPK 1031 § 2, 3). Prawo kanoniczne nie wyznacza górnej granicy święceń. Zazwyczaj konferencje biskupie ustalają ten wiek na 50 lat dla mężczyzny, który całkowicie poświęca się posłudze diakonackiej oraz 55 lat dla tego, który oprócz diakonatu pracuje zawodowo.

Kandydaci, zgodnie z przepisami Konferencji Episkopatu powinni otrzymać odpowiednią formację. Jeśli nie ukończyli studiów teologicznych, powinni odbyć specjalny, co najmniej trzyletni kurs, podczas którego zdobędą odpowiednią wiedzę teoretyczną i praktyczną. W ostatnim roku nauki przyszły diakon powinien odbyć praktykę we wspólnocie parafialnej, sprawując m.in. posługę lektora i akolity. Diakoni żonaci, którzy całkowicie oddali się posłudze na rzecz Kościoła, powinni otrzymywać odpowiednie wynagrodzenie wystarczające na utrzymanie ich oraz ich rodzin (KPK 281 § 3).

Historia diakonatu stałego

Diakonat stały jako posługa o charakterze sakramentalnym mężczyzn żonatych lub zobowiązujących się do życia w celibacie różni się od posługi diakonów, którzy przyjmują te święcenia na drodze do kapłaństwa. Historia diakonatu stałego sięga czasów apostoelskich. W Liście do Filipian (Flp 1,1) Paweł Apostoł wymienia diakona obok biskupa. Diakon pełnił funkcje liturgiczne, nauczycielskie i charytatywne w Kościele i w związku z tym musiał posiadać określone kwalifikacje moralne, które św. Paweł wymienia w Pierwszym Liście do Tymoteusza (1 Tym 3,1-13).

Również pisma Ojców Kościoła potwierdzają od początku hierarchiczną strukturę Kościoła, łącznie z urzędem diakonatu. Dla św. Ireneusza z Antiochii Kościół bez biskupów, prezbiterów i diakonów był nie do pomyślenia. W pismach swych podkreślał on, że służba ta jest niczym innym jak „służbą Jezusa Chrystusa, który od początku wszystkich czasów był u Ojca i objawi się na końcu czasów”. Stąd – jego zdaniem – „diakoni nie są powołani do służby przy stole, lecz są sługami Kościoła Bożego”.

Do V w. w Kościele zachodnim diakonat był instytucją kwitnącą, a jego rolę i pozycję potwierdzały liczne sobory oraz praktyka kościelna. W następnych wiekach, z różnych powodów, diakonat zanikł, stając się jedynie stopniem przejściowym do kapłaństwa. W XVI w. Sobór Trydencki dążył do wskrzeszenia tego urzędu, lecz nie powziął żadnych konkretnych uchwał w tej sprawie.

Urząd i święcenia diakonatu zachowały Kościół prawosławny i związane z Rzymem Kościoły wschodnie (syryjski i koptyjski), w których diakoni pełnią nadal funkcje liturgiczne i charytatywne. W czasach reformacji Marcin Luter i Jan Kalwin zauważyli brak diakonatu w kanonie urzędów Kościoła, ale tylko ten ostatni wprowadził go u ewangelików reformowanych.

W XX w. w Kościele katolickim myśl o wznowieniu diakonatu stałego pojawiła się w latach 30. w środowisku niemieckiego Caritasu. Jednak dopiero po II wojnie światowej potrzeba misji i sytuacja tamtejszego Kościoła katolickiego inspirowały konieczność jego reaktywowania. W 1951 r. Hannes Kramer założył we Fryburgu Bryzgowijskim pierwszy ośrodek diakonacki, grupujący małżeństwa, których mężowie pragnęli poświęcić się służbie diakonackiej jako ojcowie rodzin. Następnie ośrodki takie zaczęły powstawać również w innych regionach Niemiec, we Francji, Austrii, w Ameryce Łacińskiej.

Sobór Watykański II o diakonacie stałym

W okresie przygotowującym II Sobór Watykański zamiar przywrócenia diakonatu stałego wspierał m.in. wybitny teolog niemiecki Karl Rahner SJ. To właśnie on jako jeden z soborowych ekspertów przyczynił się do wniesienia tego problemu pod obrady soborowe. Ostatecznie II Sobór Watykański postanowił przywrócić diakonat stały, co zapowiedziała Konstytucja dogmatyczna o Kościele („Lumen Gentium”) z 1964 r.

Sobór Watykański II zdecydował, że należy przywrócić diakonat „jako właściwy i trwały stopień hierarchiczny” oraz, że można go udzielać „mężom dojrzałym, również żyjącym w stanie małżeńskim, a także zdolnym do tego młodzieńcom, dla których jednak obowiązek celibatu winien pozostać w mocy” (LG art.29).

Wskazania Soboru wypełnił Paweł VI. Najpierw 18 VI 1967 r. ogłosił motu proprio „Sacrum diaconatus ordinem” z ogólnymi normami przywrócenia diakonatu stałego. W rok później ten sam papież w konstytucji apostolskiej „Pontificalis romani recognitio” zaaprobował ryt, w jakim należy udzielać święceń prezbiterów i diakonów oraz określił ich formę i treść. Ostatecznie 15 VIII 1972 r. w liście apostolskim „Ad pascendum” Paweł VI ustalił dokładne warunki dopuszczenia i wyświęcania kandydatów na diakonów. Istotne elementy regulacji prawnych, dotyczących diakonatu stałego, zawartych w powyższych dokumentach, weszły do ogłoszonego 25 stycznia 1983 r. przez Jana Pawła II nowego Kodeksu Prawa Kanonicznego. O diakonacie stałym mówi również ogłoszony 11 października 1992 r. nowy Katechizm Kościoła Katolickiego w artykule dotyczącym sakramentu święceń (punkty 1569-1571).

W związku z problemami wyświęcania świeckich na diakonów i kryzysem tej formy posługi w wielu krajach, 22 lutego 1998 r. Kongregacje: ds. Duchowieństwa i Wychowania Katolickiego wydały wspólnie dokumenty dotyczące formacji diakonów stałych: „Podstawowe normy formacji diakonów stałych” („Ratio fundamentalis institutionis diaconorum permanentium”) oraz „Dyrektorium o posłudze i życiu diakonów stałych” („Directorium pro ministerio et vita diaconorum permanentium”). Oba dokumenty podkreślają odpowiedzialność biskupów i wspólnot kościelnych za przygotowanie diakonów stałych do przyjęcia święceń i do podjęcia wynikających z nich obowiązków.

Program formacji powinien obejmować wymiar ludzki, duchowy, doktrynalny i pastoralny. Dokumenty wyjaśniają status prawny diakona, jego prawa i obowiązki, inkardynację oraz wynagrodzenie. Podkreślają, że diakonat jest sakramentem, który „wewnętrznie i bardzo istotnie związany jest z kapłaństwem Chrystusa”. Wyświęcony diakon postępuje tak samo jak ksiądz „in persona Christi”, choć nie we wszystkich posługach.

ekai.pl

Nagroda Metropolity Krakowskiego „MŁODOŚĆ – PROJEKT ŻYCIA”

Z okazji rocznicy Światowych Dni Młodzieży w Krakowie metropolita krakowski ustanowił nagrodę „Młodość - projekt życia”, która będzie przyznawana młodym ludziom, angażującym się w życie Kościoła i środowisk lokalnych. Wręczenie statuetek odbędzie się 29 lipca podczas uroczystego koncertu w rocznicę ŚDM.

Nagroda jest formą docenienia działalności młodych osób, które w swoich środowiskach postanowiły odpowiedzieć na skierowany do nich w czasie ŚDM 2016 apel papieża Franciszka: „Pan chce dokonać jednego z największych cudów, jakiego możemy doświadczyć: sprawić, aby twoje ręce, moje ręce, nasze ręce przekształciły się w znaki pojednania, komunii, tworzenia”.

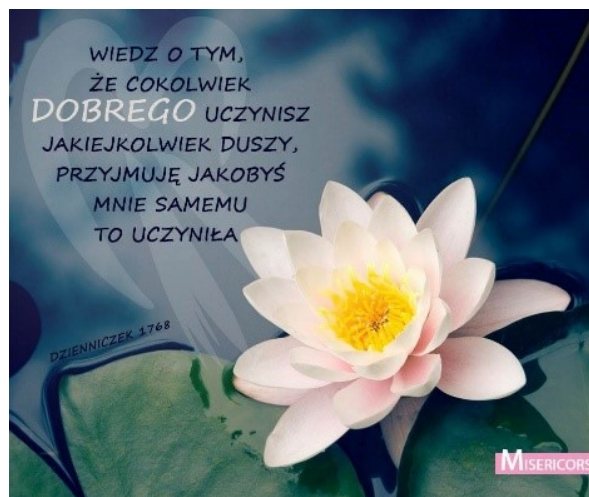
Nagroda została ustanowiona z okazji rocznicy Światowych Dni Młodzieży w Krakowie i będzie przyznawana cyklicznie. Ma ona charakter honorowy. Nazwa wyróżnienia jest odwołaniem do Listu Jana Pawła II do młodych „Parati semper”, w którym Ojciec Święty ustanawiał Światowe Dni Młodzieży i pisał, że młodość jest projektem życia pojmowanego jako dar dla innych.

„Chodzi o wysiłki na rzecz przemiany najbliższego nam świata: parafii, wspólnoty, szkoły, grupy rówieśniczej. Trzeba tu jednak mocno podkreślić, że nie zawsze liczy się sam pomysł. Nie muszą więc to być inicjatywy spektakularne, takie, które dobrze wyglądają i sprzedają się w mediach” - wyjaśnia bp Damian Muskus OFM. „Wiele dobra dzieje się po cichu, bez rozgłosu i myślenie, że to wielkie wyzwanie dla tych, którzy będą zgłaszać swoich kandydatów: dostrzec, gdzie naprawdę rośnie dobro, bo to nie zawsze oznacza, że tam, gdzie jest najwięcej szumu” - dodaje. Laureatów nagrody wybiera kapituła, której przewodniczy metropolita krakowski abp Marek Jędraszewski. W jej skład wchodzi ludzie młodzi, którzy są liderami zaangażowania i mogą być dla swoich rówieśników inspiracją do twórczego włączenia się w życie Kościoła i służby dla drugiego człowieka. W pracach kapituły uczestniczyć będą także osoby, które mają na swoim koncie doświadczenie pracy z młodzieżą i wiedzą, jak aktywizować młodych.

Kandydatury mogą zgłaszać osoby fizyczne, stowarzyszenia, fundacje lub osoby prawne Kościoła katolickiego lub ich jednostki organizacyjne na adres: Archidiecezja Krakowska, ul. Franciszkańska 3, 31-004 Kraków lub na adres mailowy nagroda@krakow2016.com. Zgłoszenia można wysyłać do 10 lipca br.

Nagroda ma formę statuetki, symbolizującej Iskrę Miłosierdzia, która nawiązuje kształtem do logo ŚDM Kraków 2016. Symbol ten mówi, że każdy może stać się „iskrą dobra”, z której zapłonie na świecie ogień Bożego Miłosierdzia. Wykonanie statuetki powierzono osobom niepełnosprawnym, dla podkreślenia, jak wiele w nich piękna, wrażliwości i talentów, którymi mogą służyć społeczeństwu.

Uroczysta gala z wręczeniem nagród odbędzie się 29 lipca 2017 roku w Krakowie podczas obchodów rocznicy ŚDM Kraków 2016. Planowane wydarzenia będą miały charakter duchowy i artystyczny. W programie obchodów przewidziana jest wspólna modlitwa, a także część widowiskowa i artystyczna. Nie zabraknie także miejsca na wymianę doświadczeń i świadectw oraz na prezentację licznych inicjatyw powstałych jako owoc ŚDM. Zaplanowano m.in. katechezę dla młodzieży, którą wygłosi abp Marek Jędraszewski, koncert w Tauron Arena Kraków oraz Mszę św. w Sanktuarium św. Jana Pawła II pod przewodnictwem metropolity krakowskiego.

md (KAI)/ Kraków

Fotoreportaż

Bierzmowanie 2017

Zakończenie kursu Alfa

Msze św. w lipcu: pon., śr., pt., sob. - g. 18.00, wt, czw - g. 8.00, ndz. - g. 8.00, 10.00, 12.00 i 19.30

Redakcja: Marta i Krzysztof Oziębłowie wraz z księdzem Proboszczem; kontakt: swjacek.info@gmail.com

Ruszyła rejestracja na obchody I. rocznicy ŚDM

Rejestracji można dokonać na stronie <http://rejestracja.krakow2016.com/>. System rejestracyjny przewiduje zarówno zgłoszenia grupowe, jak i indywidualne. W wyniku rejestracji uczestnicy koncertu otrzymują miejsca w określonym sektorze oraz bezpłatny bilet, który zostanie automatycznie wygenerowany przez system. Bilet jest gwarancją rezerwacji miejsca w sektorze, uprawnia do wstępu na Tauron Arena i do udziału w koncercie. Osoby, które się nie zarejestrują w systemie, będą wpuszczane w miarę wolnych miejsc. Wstęp jest bezpłatny i otwarty.

W obchody rocznicy ŚDM w Krakowie zaangażowani są znani artyści z Polski i zagranicy, wśród nich m.in. Ambasadorzy ŚDM. Nad muzycznym aspektem przedsięwzięcia czuwa dyrygent i aranżer Adam Sztaba. Podczas koncertu usłyszymy takie gwiazdy, jak TGD, Krzysztof Iwaneczko, Arkadio i Anita Lipnicka. Wieczór poprowadzą m.in. Marika i Jasek Mela.

W trakcie koncertu abp Marek Jędraszewski wręczy Nagrodę Metropolity Krakowskiego „Młodość – projekt życia”, przyznawaną młodym ludziom, którzy ofiarnie i twórczo angażują się w życie Kościoła oraz środowisk lokalnych, podejmując inicjatywy służące pomocy drugiemu człowiekowi, promocji kultury i edukacji, projektom społecznym oraz ożywieniu życia religijnego we wspólnotach parafialnych i duszpasterstwach.

Koncert w Tauron Arena będzie poprzedzony katechezą dla młodych, którą w pobliskim kościele księży pijarów wygłosi abp Marek Jędraszewski. Nie zabraknie także miejsca na wymianę doświadczeń i świadectwa oraz na prezentację licznych inicjatyw powstałych jako owoc ŚDM.

W niedzielę w Sanktuarium św. Jana Pawła II zostanie odprawiona Msza św. dziękczynna za owoce Światowych Dni Młodzieży.

Organizatorem obchodów jest Archidiecezja Krakowska we współpracy z miastem Kraków i Województwem Małopolskim. Na wydarzenie zaprasza arcybiskup Marek Jędraszewski, metropolita krakowski.

PROGRAM

29 lipca 2017 (sobota)

Katecheza:

13.00 - rozpoczęcie, animacje;

14.00-16.00 - katecheza dla młodzieży - głosi abp Marek Jędraszewski (Kościół XX. Pijarów Matki Bożej Ostrobramskiej / ul. Meissnera 20, Kraków)

Koncert na TAURON Arena Kraków:

16.00 - otwarcie bram, prewydarzenia

18.00 - rozpoczęcie koncertu

Podczas koncertu zostanie wręczona nagroda Metropolity Krakowskiego „Młodość – projekt życia”

30 lipca 2017 (niedziela)

12.30 - Msza Święta pod przewodnictwem abp. Marka Jędraszewskiego (Sanktuarium św. Jana Pawła II)

